

maatte sees et Beviis paa, at der fra deres Side, som ere i Besiddelse af Fæstegods, er en Villie til at imødefomme Ansfer, som kunne føre til en hurtig og gunstig Afvikling af dette Forhold. Men naar jeg har fremført dette i denne Henseende, skal jeg dog til Modvægt imod det, der er oplyst, og navnlig til Modvægt imod de mange Ansfer, der ere fremkomne imod Forpagtningsforholdet, bemærke, at det kan oplyses — og jeg er istand til at oplyse det med Beviser — at der gives ikke blot enkelte Gaarde, men hele Godser, hvor Størstedelen af Fæstegodset er overdraget i Forpagtning, ikke paa 50, men paa 75 Aar, og det paa meget billige Villkaar. Jeg kan nævne Stedet, det er en Nabogaard til mig, nemlig Borreby Gods, hvor den afbøde Besidder, efterat Brugerne ikke havde seet sig istand til at kjøbe deres Gaarde, paa denne Maade paa overordentlig billige Villkaar har sikket Brugerne Stederne ved at overdrage Gaardene til dem, ikke paa 50 Aar, men paa 75 Aar.

B. Christensen: Jeg skal for mit Vedkommende strax udtale, at jeg med Alt, hvad jeg formaar, agter at understøtte dette Lovforslags videre Fremme, og at jeg for mit Vedkommende holder mig overbevist om, at Landets velforstaaede Interesse fordrer, at ogsaa denne vigtige Sag bliver fremmet til en endelig og tilfredsstillende Afgjørelse, det maa saa skee med eller imod Regjeringens egentlige Villie. Det er ganske vist, at denne Sag har en overmaade vanskkelig Stilling, naar nogen Anden end Regjeringen selv tager Initiativet til den, men naar man seer, at Regjeringen udtaler en bestemt Villie til at tage dette Initiativ, saa er Forholdet navnlig for Folkethinget uden Tvivl et andet; thi vel er Folkethingets Indflydelse og Magt ikke den samme, som den har været, vistnok er det forbundet med langt større Vanskeligheder at bringe det dertil, at kun en velvillende Regjering kan komme til at indtage Pladserne paa Ministerbænken, og vel er det saa, at vi kun under denne Forudsætning vilde kunne

vente en tilfredsstillende Lov bragt tilstede, men alene det, at dette Thing vedbliver at arbejde i den samme Aand og med den samme Villie, som det i saa mange Aar har gjort, og som det til min store Glæde i det Hele ogsaa synes at gjøre nu, vil baade middelbart og umiddelbart medføre Gavn for de Interesser, hvorefter her er Tale. Man siger, at den foreliggende Lov er en Gjenganger, eller, som den ærede sidste Taler har yttret sig, at den reent har springet over, hvad der ligger mellem 1858 og nu. Men er da det, der ligger imellem 1858 og nu, er da denne Lov af 19de Februar 1861 tilfredsstillende? eller er der ikke meget mere, uden Tvivl, mange blandt os, der have hørt de bitterste Klager over dens Virkninger? Jeg for min Deel maa tilstaae, at jeg har hørt overmaade mange Klager, saamange Klager — og som det er forekommet mig, vel begrundede Klager — at mine Vestræbelser skulle være rettede paa, at denne Lov tilintetgøres derved, at der kommer en Afslutningslov. Ganste vist maa jeg sige med den ærede Taler, at Overenskomster og mindelige Afgjørelser ere at foretrække i dette som i de fleste Forhold, men kan egentlig nogen af os troe eller haabe paa saadanne Overenskomster og saadanne mindelige Afgjørelser? Jeg for min Deel maa tilstaae, at jeg kan det ikke, og derfor vil jeg bidrage Mit til, at Sagen gaar sin videntlige Gang fremad. Det er overhovedet ganske mærkeligt, saa blottede vi egentlig ere for virkelig oplysende Data med Hensyn til hele dette Spørgsmaal. Ingen af os er ubekendt med, hvorledes baade Staten og Kommunen hver Dag stiller større Fordringer til os med Hensyn til Skatter og Afgifter, Ingen af os er ubekendt med, at omtrent $\frac{1}{5}$ af vor Befolkning søger sit vigtigste Erhverv af Jorden, og Ingen af os endelig er blind for, at en overmaade stor Deel af vort Fædrelands Jord og deriblandt ogsaa den Jord, hvorefter vi her tale, Fæstejorden, er, saa at sige, undergivet den døde Haand, underdragen Dmsætning i Handel og Vandel, underdragen den frite Bevægelse, der vilde gjøre den dobbelt gavnlig for den enkelte Bruger og for Sta-